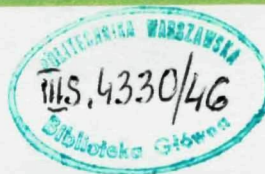

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

(23) 2

KAZIMIERZ RODOWICZ
(1885—1951)

Kazimierz Rodowicz urodził się 14 I 1885 r. w Warszawie w rodzinie inteligentnej. W 1903 r. ukończył gimnazjum filologiczne w Kijowie, uzyskując świadectwo dojrzałości ze złotym medalem. W tym samym roku podjął studia w Instytucie Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. W latach 1905—1912 kontynuował studia na Wydziale Inżynierii Lądowej w Wyższej Szkole Technicznej w Karlsruhe (Niemcy). Specjalizował się tam w budownictwie wodnym, będąc asystentem prof. Rehbocka.

Z dyplomem inżyniera wyjechał w 1912 r. do Lwowa. Przez półtora roku pracował w miejscowym biurze melioracyjnym, prowadzonym przez profesorów J. Łopuszańskiego i K. Pomianowskiego; opracował w tym czasie m.in. projekty dwóch siłowni wodnych na Dniestrze i Oporze. Równocześnie od sierpnia 1912 r. do lutego 1914 r. był asystentem w Katedrze Budownictwa Wodnego we lwowskiej Szkole Politechnicznej. Na krótko przed wybuchem I wojny światowej w 1914 r. objął stanowisko gubernialnego inżyniera-hydrrotechnika w Ziemstwie Wołyńskim w Żytomierzu i do końca 1915 r. kierował pracami melioracyjnymi na Polesiu. Od stycznia 1916 r. do czerwca 1918 r. służył w wojsku rosyjskim, pełniąc funkcję naczelnika robót hydrrotechnicznych, drogowych i mostowych przy dowództwie armii frontu zachodniego. Później pracował ponownie w Ziemstwie Wołyńskim w Żytomierzu jako naczelnik Wydziału Melioracyjnego.

Na początku 1919 r. przyjechał do Warszawy. W lutym tego roku podjął pracę w Ministerstwie Robót Publicznych w charakterze starszego referenta Sekcji Budownictwa Wodnego. Od maja 1919 r. do kwietnia 1933 r. pracował w podległych temu ministerstwu instytucjach warszawskich: Technicznym Urzędzie Dróg Wodnych, Generalnej Dyrekcji Regulacji Rzek Żeglownych (1921—1923) i Dyrekcji Dróg Wodnych (1924—1933). Był kolejno projektodawcą i pierwszym kierownikiem budowy warszawskiego portu handlowego na Wiśle (1919—1921), naczelnikiem Wydziału Budowlanego Średniej Wisły (1921—1925) i wreszcie dyrektorem Warszawskiej Dyrekcji Dróg Wodnych (1925—1933). Od maja 1933 r. do września 1939 r. zajmował stanowisko naczelnika Wydziału Dróg Wodnych w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim.

Wieloletnia praktyka zawodowa w połączeniu z wnikliwą naturą badacza sprawiły, że K. Rodowicz stał się jednym z największych znawców zagadnień związanych z drogami wodnymi w Polsce. W okresie międzywojennym ogłosił drukiem szereg prac, m.in. „Typ nabrzeża w porcie śródlądowym” (1924), „Zagadnienie regulacji rzek w Polsce” (1930), „Ruch wody w korytach naturalnych” (1937) oraz „Porty Płocka i Włocławka” (1938). Pracując nieprzerwanie przez 20 lat w administracji państwowej był m.in. głównym doradcą technicznym Ministerstwa Przemysłu i Handlu przy odbiorze projektu budowy

portu morskiego w Gdyni (1922) oraz przewodniczącym Rady Technicznej do Spraw Morskich tego ministerstwa (1935—1939). W celach naukowo-poznawczych podróżował kilkakrotnie po krajach Europy zachodniej.

Równoległe z pracą zawodową prowadził działalność naukową i dydaktyczną w Politechnice Warszawskiej (PW). Od listopada 1921 r. do września 1928 r. był adiunktem w Katedrze Budownictwa Wodnego II, prowadzonej przez prof. M. Rybczyńskiego. W latach akad. 1929/30—1938/39 prowadził wykłady i ćwiczenia zleczone z encyklopedii budownictwa wodnego i eksploatacji dróg wodnych dla studentów IV roku na wydziałach: Inżynierii Wodnej i Inżynierii Lądowej (połączonych w 1933 r. w Wydział Inżynierii). W latach 1934—1936 prowadził również wykłady z zakresu dróg wodnych dla wyższych oficerów Sztabu Głównego.

Prawie przez cały okres okupacji hitlerowskiej K. Rodowicz przebywał w Warszawie, pracując na stanowisku referenta technicznego do spraw regulacji Wisły w Urzędzie Dróg Wodnych. W warunkach konspiracyjnych przygotowywał projekt generalny sieci dróg wodnych w Polsce. Z konspiracją wojskową związani byli dwaj jego synowie: Zygmunt (podporucznik AK, zginął w powstaniu warszawskim) i Jan (porucznik AK, dowódca batalionu „Zośka”, zmarł w 1949 r.).

Wkrótce po wyzwoleniu Warszawy K. Rodowicz powrócił do rodzinnego miasta. W lutym 1946 r. podjął na nowo pracę naukową i dydaktyczną w PW, początkowo jako profesor kontraktowy, a od 24 VII t.r. jako profesor zwyczajny w Katedrze Budownictwa Wodnego II na Wydziale Inżynierii. Od jesieni 1948 r. prowadził przy PW inżynierski kurs hydrograficzny, utworzony w celu doksztalcenia kadry zatrudnionej w służbie hydrograficznej. Prof. K. Rodowicz był współtwórcą uczelnianych programów dydaktycznych przy przejściu na dwustopniowy system nauczania, a później programów odrębnego Wydziału Budownictwa Wodnego, utworzonego na uczelni już po jego śmierci. Dzięki niezwyklej prawości charakteru i życzliwości dla młodzieży otoczony był powszechnym szacunkiem i sympatią.

Jako ceniony znawca problemów budownictwa wodnego pełnił m.in. funkcję doradcy Rady Technicznej (później Komunikacyjnej) przy Ministerstwie Komunikacji (1945—1950), członka Rady Nadzorczej Spółki „Polska Żegluga na Odrze” (1946—1948) i członka Polsko-Czechosłowackiego Komitetu Studiów do Spraw Drogi Wodnej Odra-Dunaj (1948—1949). Od listopada 1949 r. był członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Prof. K. Rodowicz zmarł 19 IV 1951 r. w Warszawie i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim (228-I-12). Odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim orderu Polonia Restituta (1928).

Oprac. Halina Rzeszut